

Oda az igazság...

A széthúzás, a szétesés nem távoli, tőlünk független esemény. Itt van bennünk, itt van köztünk. Csak mi vagyunk azok, akik tehetnek ellene. Nem tüntetésekre és lázadásra gondolok! Ugyan már! Kommunikációval, ésszel és furmánnal kell a köz érdekeit előbbre vinnünk a XXI. században!

Közösségi közöny

Magyarország pesszimizmusban szenvedő európai ország. Hozzáállásunk bizonyos kérdésekhez és alapvető tényekhez esetenként meglehetősen negatív. De: változtatni sosem késő!

Csak egy döntés

Egyszer eldönteni, hogy ezután arra adjuk szavazatforintjainkat, amit holnap, holnapután látni szeretnénk, amit gyermekeinknek és unokáinknak örömmel hagynánk örökölni.

Van hozzá közöd?

Nem kell vagyon hozzá, hogy megváltoztassuk a jövőnket.

Köztereken jártam, néztd csak, mit találtam!

Hősök tere és a Béke tér – írásban és képekben.

A Geszti Péter- féle ARC pályázatból rendre kiderül, senki nem lehet elég kreatív a saját hazájában. Nem hiszzük el a láthatóvá tett alacsony színvonalat. Tényleg nem volt jobb? Dehogynem. A folyamatosan zuhanó szint a felkért zsűri és ARCgazdák jellemzője. Ez maximális teljesítményük. Ezért a Plaza Real Kulturális Alapítvány kiírja: REARC. Hogy jöjjön napfényre az igazság és győzzön végre tényleg a jobb, szellemesebb!

Augusztus 10-ig Küld el nekünk ARCra beadott munkád: mérete max. 2,5 Megabájt PC formátumban. Ide: info@plazareal.hu vagy, ha teltház lenne: rearc1@gmail.com ill. rearc2@gmail.com, a CD-t illetve DVD- t ide: Plaza Real Alapítvány 1276 Budapest Pf. 88. Légy szíves írd meg neved, telefonszámod - erre biztonsági okokból van szükség, hogy nyugodt legyen az álmom. Esküszöm Neked az élő Istenre, nem építünk adatbázist, nem fogok veled kereskedni és REARC infón kívül semmit nem kapsz tőlem. A pártatlanság így is garantált, hiszen mi nem azok vagyunk, hanem Ti.

FIGYELEM! Változott a pályázati kiírás! Nem feltétel, hogy indulj az ARCon! Ha van egy jó plakátered, rövidfilmed, egyebed, küldd el! De kérjük jelezd, hogy oda nem küldted! Oké?

Kik fognak dönteni? Az Alapítvány és felkért, egyszerű, hétköznapi lények, szak- emberek is. A névsor úgyszemmondana semmit, mikor aktuális lesz, kiírjuk.

Miután semmink nincs - mégis mindenünk megvan - egyelőre hírnév, dicsőség és virtuális arany betűk a győzteseknek. Szívesen fogadunk felajánlásokat cégektől, szervezetektől, magánszemélyektől! Sajnos nem tudjuk nyomtatásban kiállítani a győztes plakátműveket (kivéve ha) de lehetőségeinkhez mérten igyekszünk a lehető legtöbb beküldött munkát a REARC weboldalon közzétenni. Kizárólag a szabad gondolat, akarat és cselekvés jogát tartjuk fent.

Mi tudjuk. Ők alulról szagolják. Szóval nehogy mán Réz András mongya meg mi a frankó!

A REARCon indulók és győztesek névsorát az ARC pályázat eredményének közzététele után hozzuk nyilvánosságra weboldalunkon, illetve szeptember 1-én a REARC gálán. Ha valaki ARC díjazott is lenne, és úgy hozná a sors nyeregye visszavételével fenyegetnék miattunk, kérésre kihúzzuk. Attól függ kinek mennyire izgató bruttó 100ból 2személyes 2napos 2csillagos európai hétvége Le Monde Diplomatique előfizetéssel körítve. A legeredetibb ötlet díját pedig ide! Majd mi kiosztjuk.

Információ

Szabó Balázs

telefon: 06- 20- 231- 5156

e-mail: plazareal@chello.hu

<http://plazareal.hu/>

Kedves Olvasó!

Rettentő meleg van. Az embernek ilyenkor nincs kedve semmihez. Közönyössé válik a világ dolgai iránt. Egyszerűen csak feküdni szeretne egy hűvös szobában, vagy egy jó hideg sört kortyolgatni valamelyik tavunk mellett. Mi mégis újságot szerkesztünk. Ilyenek vagyunk. Fáradhatatlanul küzdünk az elemek ellen. Az agresszíven tomboló nyár közepén a Köz című számunkat van szerencsém prezentálni. Nem túl vastag, nem túl vékony, szókimondó és szórakoztató, színes, vidám, sok képpel, napozási útmutatóval és egy nagyon tanulságos állatos mesével segítjük a strandolós kikapcsolódást.

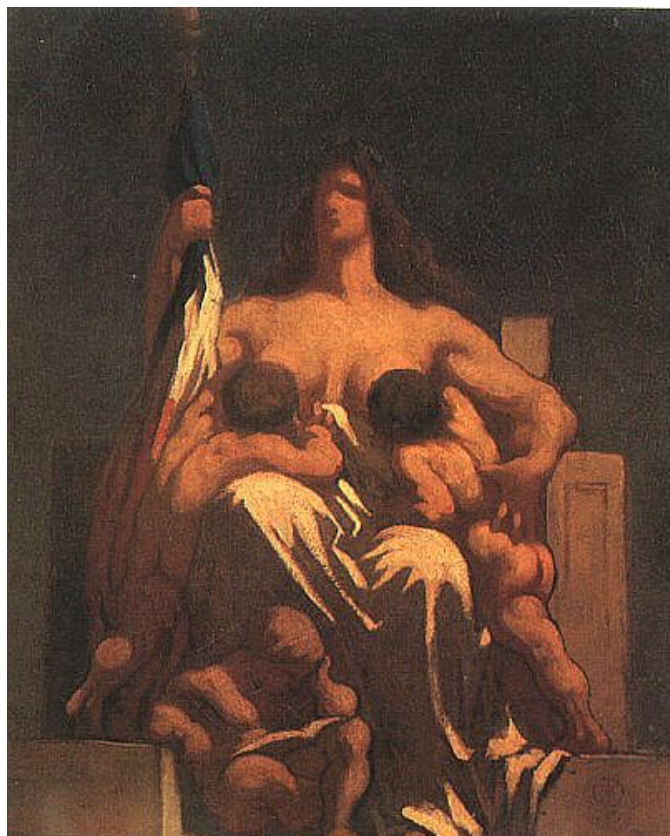
A köz fontos téma. Ami köztulajdon, az a mienk. S mint tudjuk, a közös lónak túros a háta – és nem túros, mert akkor ennek csak örülhetnénk. A közkincs, a közvagyon, a köztér a közösségé. Mégis valamiért távol tartjuk tőle magunkat. A csikket elpöcköljük, a műanyag flakont hanyagul kidobjuk a jármű ablakán, és a templom oldalát is könnyen piszoárnak nézzük. Igaz, ez utóbbi a nyilvános vécék katasztrofális helyzetének tudható be. Már ha helyzetnek tekintjük nemlétüket. Ha valami közös, mindenki a másiktól várja a takarítását, tisztán tartását, s talán sokan még jogosnak is gondolják összerondítani a közterületet, azzal a felkiáltással, hogy az bizony az övé is. Az ilyen embereknek szívesen megnézném a lakását. Bemennék, sáros cipővel végigbattyognék a nappalin, majd hanyagul egy cigarettára gyújtanék. Bevizelnék az asszony kedvenc vázájába, s a csikket az ülőgarnitúrán nyomnám el. Csak kíváncsiságból. Vajon ugyanolyan laza-e otthon, mint a közösség által birtokolt területeken?

Ahhoz, hogy ne kapjunk hányingert egy égető nyári délutánon, mikor végigsétálunk a belváros kis utcáskáin, nem kellene sok. Nem kell extraigényesnek, magas kultúra fogyasztónak, über intelligensnek vagy arisztokratasarnak lenni, hogy megértsük: a köztulajdon a miénk. Így én, te és ő, mindannyian felelősek vagyunk állapotáért, szépségéért. Nem tudom, a spanyolok hogyan csinálják, de ott a kultúrájukhoz hozzátartozik, hogy egyszerűen eldobják a szemetet az utcán. Ez a megszokás. Mégis, másnap reggelre az egész utca ragyog. Igaz, kis városokban jártunk, és a hajnali szagok ott is feledhetetlenek...

Gondolkodtató kikapcsolódást!

Sablik Henrik
főszerkesztő

Honore Daumier: A köztársaság, 1848 - Musee D'Orsay Párizs

bulvárblokk

Tartalom

Van hozzá közöd?	3
Közösségi közöny	4
A köz szolgálata	5
Szoborkiállítás	8
“Közhely”	9
Hősök tere és a Béke tér	10
Közétkeztetés	12
Oda az igazság...	12
Gárdonyi Géza: A komédiás disznó	14

Egy igaz országban a gyermek már az anyja tején keresztül magába szívja a köztársaság ízét!

Csak semmi dulakodás! Itt mindenkinek jut egy mell!

Van hozzá közöd?

Aki a hírekből tájékozódik, messze érzi magát attól a körtől, ahol a döntések megszületnek. Az országgyűlési és helyhatósági választásokon leadja szavazatát négyévente, és evvel szinte vége is annak a lehetőségnek, hogy hasson azokra körülményekre, amiben családi körén túl él.

A szimpátia alapján választott képviselők nem minden kérdésben gondolkoznak úgy, mint ahogy választóik vagy választóik többsége. A képviselők gondolkozása nem minden esetben határozza meg, hogy egy tervezett változtatás kapcsán milyen oldalon foglal állást és milyen döntés megszületését támogatja.

Az emberek összességének érdeke sokszor más, mint amit egyenként megszavaznak. Avval, hogy mindenki a saját maga számára elérhető optimumot igyekszik megvalósítani, olyan helyzeteket teremtünk, aminek a végén mindenkinek a legrosszabb eshetőség jut.

Útjavítás miatt egyszerre három párhuzamos utat szűkítenek le. Nem a valóságnak megfelelően jelzik az útszűkületeket. Olcsóbb közellátást akarunk, ehelyett a versengés oda vezet, hogy egyre drágábban, egyre hitványabb színvonalat kapunk. A minőséget eleve kizárjuk. Kicsi boltok panganak. Órákat állunk sorba az óriás bevásárlóközpontokban. Megszűnnek mindazok a minőségi termékeket gyártók, akik nem vihetik le az áraikat arra a színvonalra, amit az övékhez „hasonlónak látszó tárgyakért”, silány utánzatokért kérnek.

hirdetes

“Magyarország számára a 2007-2013. közötti időszakban közel 8 000 milliárd forint Uniós és hazai fejlesztési forrás válik elérhetővé. 19. század vége óta nem látott fejlesztések indulhatnak meg hazánkban.”

www.palyazatiro.hu

Gépek kerülnek az emberek helyére. Pótlékok mindenben és mindenütt. Tojásgyár, ízesített víz, szilikonmell, neon, lombikbébi, bulvárhírek.

Meddig vesszük? Meddig vesszük be?

Addig kéne eszmélni, amíg léteznek kiskertek, iható csapvíz, anyatej, napfény, természetes megtermékenyítés, tényközvetítés.

Mi választunk.

Nem csak a képviselőket. Azt is, hogy mi maradjon, és mi tűnjön el örökre. Minden nap, minden forintunk elköltésével szavazunk. Szavazatunk összeadódik, és éltető elemévé válik a holnap világunk szereplőinek. Mindenki, aki részesül belőle, növekszik, akitől megvonjuk, összezsugorodik.

Nem kell vagyon hozzá, hogy megváltoztassuk a jövőnket. Csak egy döntés.

Egyszer eldönteni, hogy ezután arra adjuk szavazat-forintjainkat, amit holnap, holnapután látni szeretnénk, amit gyermekeinknek és unokáinknak örömmel hagynánk örökül.

Választunk. Válogatunk.

Megkeressük, létrehozunk, elintézzük, amire valóban szükségünk van. Ezután a döntés után életünk minden pillanatában érezhetjük: Igen! Van hozzá hatalmam... és van hozzá közöm!

Bogár Zsuzsanna

Közösségi közöny

Magyarország pesszimizmusban szenvedő európai ország. Hozzáállásunk bizonyos kérdésekhez és alapvető tényekhez esetenként meglehetősen negatív. De: változtatni sosem késő!

Ha végigmegyünk az utcán, ebben a sokat megélt, kicsiny országban, bizony nem éppen az udvariasság és jókedv az, ami szembejön velünk. Az emberek nem kíváncsiak egymásra, és ha egy öreg néni elesik az utcán, bizony nem sokan sietnek a segítségére. De a helyzet ugyanez az állapotos kismamáknál. Nemrég az egyik kereskedelmi televíziós csatorna műsora felmérésképpen egy kismamával járta a főváros tömegközlekedési eszközeit (természetesen rejtett kamerával). Kíváncsiak voltak, hogy hányan adják át a helyet a fáradt és melegtől megerterhelt, babát váró nőnek. Az eredmény elég elkészerítő lett. A magyar emberek nagyon kis százaléka figyelmes és segítőkész. Elvégre a „nem terhes is ülőhelyért fizet...”

Szintén televíziós műsorban került vetítésre egy olyan téma, mely azután érdeklődött, hogy mit gondolnak rólunk a külföldiek? Milyen a mi fővárosunk, milyenek a magyar emberek? A válasz: szemetes a környezet, nem megfelelőek a közlekedési viszonyok és az emberek rosszkedvűek, nem készségesek az eltévedt vagy információ után érdeklődő turistával szemben.

A budapesti turisztikai statisztikák elég beszédesek. 2002 és 2005 között növekedtek az adatok, mind a külföldi, mind a belföldi vendégek sorában. 2004 és 2005 volt az a két év, amikor a legmagasabb volt az üdülők száma augusztus hónapban. Véleményem szerint ez a legforgalmasabb hónap a nyáron, ilyenkor a legkeresettebbek a szállodák. Az is bebizonyosodott, hogy az ifjúsági szállások elég kedveltek – hiszen ez alkalmas táboroztatások színhelyének is –, valamint a szállodatípusok közül a

három- illetve négycsillagos hotelek a leglátogatottabbak. Valószínű oka ennek, hogy ezeknek a szolgáltatása a legmegfelelőbb, legkényelmesebb, de fontos szempontként még megfizethetőek. A kempingezés is elég elterjedt hazánkban, ilyenkor az emberek kiszabadulnak a zajos nagyvárosokból, a mókuserékből és a természetben vakációznak.

Tehát, hogy visszatérjünk a budapesti statisztikákhoz: meg kell említeni, hogy a külföldiek sokkal jelentősebb számmal vesznek részt a fővárosi

turizmusban, mint a belföldiek. Ennek pedig nem az az oka, hogy a magyar ember nagyon kedves, vendégszerető, a város tiszta és jó a közlekedés, hanem az, hogy külföldi viszonylatban Magyarország még mindig olcsóbb hely, mint sok más európai ország.

Mivel 2006-ban már csökkenést mutattak az adatok, valószínűleg számítani kell rá, hogy 2007-ben a tavaly őszi zavargások és a politikai belviszály miatt csak tovább fognak apadni ezek a számok.

A magyar ember legnagyobb nyomorba döntő képessége a közönye. Ezen kell változtatnunk, hogy virágozzon az ország. Le kell vetkőznünk magunkról a pesszimizmust és azt, hogy múltbéli sebeinket nyalogatjuk – mert nem kétséges, hogy a magyar ember a múltjában él és mindig régi sérelmeket emleget fel saját maga előtt, ahelyett, hogy a jövőbe tekintene. Magyarország nagyon szép ország, a Kárpát-medence, mint védőpajzs, óvja. Tele vagyunk nevezetes helyszínekkel, jellegzetes magyar ételekkel és italokkal, amelyek csalogatóak a más országbeliek számára. Az emberek hozzáállásához nem szükséges jó politika az országban, azon mindenki maga tud változtatni. És ha a magyar ember szemében a nagy mínuszjel nagy pluszra fog váltani, akkor láthatunk majd jelentős változásokat. Reméljük, ez hamarosan bekövetkezik!

Szalóki Zsófia

A köz szolgálata

Fáradtnak és öregnek érzem magam. Talán a nemlétező globális felmelegedés hőmérsékleti rekord-döntőgető időjárása miatt. Talán nem. Szóval hiába testem és szellemem tompasága, képtelen vagyok elaludni anélkül, hogy egy pár szót ne írjak a közszolgálatról.

A közszolgálat fogalmával leginkább az elektronikus média területén találkozhat az ember. Most nem fogok senkit untatni a médiatörvényben meghatározott tartalmakkal, amivel a közszolgálat homályos fogalmát szeretnék körülírni. Aki akarja, itt elolvashatja:

<http://www.hullamvadasz.hu/ftp/terulet/jog/torveny/mediatv.html>

Mint minden, ez a fogalom is alakulóban van. Annak idején egyetlen tévécsatorna volt, így kétség sem fért hozzá, a köz tájékoztatása kell legyen a célja. Vagy talán mégis? Minden információ, minden esemény sosem fog beleférni egyetlen kommunikációs csatornába, így a hírek szelektálása megkerülhetetlen. S hogy bizonyos csatornáknál milyen módon válogattak, válogatnak, főként a szerkesztőség érdeklődését tükrözi, nem a közét. Kivéve akkor, ha a szerkesztőség alkalmas a társadalmunk szerkezetének modellezésére, s így reprezentatív felmérés készíthető

egy-egy híradó előtt. A közszolgálat nem más, mint a társadalom széles rétegeinek, az országban élő etnikumoknak, vallási közösségeknek teret biztosítani, színvonalas kulturális műsorokat, programokat közvetíteni. Ezt a kereskedelmi csatornák kicsit kicsavarják, és azt mondják, a közt szolgálni azzal lehet, ha azt adod, amit az emberek szeretnek nézni. S hogy mit szeretünk nézni, azt a felmérések mutatják.

A közszolgálat szóhoz az emberek – főként a fiatalok – hozzárendelik az unalmas, szürke és nagyon sokszor a királyi jelzőt is, ami ebben az

esetben nem pozitív minőséget, hanem a politikai befolyásoltságot jelöli. S a digitalizációs korszak küszöbén, igencsak bajban van a magyar közszolgálat. Már ha ugyan létezik ilyen, mert a médiában dolgozók érdekeit nem sok minden védi, s mint tudjuk, aki kiszolgáltatott, igyekszik azok kedvére tenni, akiktől függ, hisz önfenntartó ösztöne ezt diktálja. A saját érdek pedig elég messze áll a köz érdekétől. Tehát jön a digitális sugárzás, sufnitévékkel, időponttól független műsor bambulási lehetőségekkel, és itt van egy erősen döglődő közszolgálatunk, aminek versenyben kellene maradnia, mert lássuk be, a digitális korrall nem a minőségi választék fog növekedni. Ugye, senki nem gondolja, hogy ha 23 kibeszélő show-ból választhatunk, akkor az valódi választékot jelent majd?

A köz szolgálata nehéz. Mindenki másként értelmezi. Nézzük meg a Petőfi Rádiót! Miket írok, inkább hallgassuk! Megújult, és zenei kínálatával már a fiatalokra koncentrál! Megjegyzem, akik azt állítják, ettől kereskedelmi rádió lett, vagy kereskedelmi rádiót vagy a Petőfit nem hallgatják rendesen. Az új kínálatban kiváló mixek, zenei nyencségek jelennek meg, olyan dallamok, amiket máshol nem vagy igencsak elvtéve fedezhetünk fel. S ezzel egyre több új hallgatót szerez a rádió. A kérdés megint felmerül, ki és mi a köz? A jól megszokott, évek óta hűséges közönség, akik teljesen kiborultak a változás miatt vagy a jövő generáció, akiknek eddig csak a kommersz zene jutott?

A közszolgálat nem lehet anyagi alapú, nem lehet kirekesztő és szélsőséges. Így, azt hiszem, minden kereskedelmi médiumot kizárhatunk ebből fogalomkörből. Továbbmerészkedem, a közszolgálatnak feladata az integráció elősegítése – példamutatással is, és nem csak „Hogyan csináljuk?” típusú műsorokkal –, s az feladata is, hogy minden befolyástól mentes legyen, önálló lábakon álljon, függetlenül, hogy a kritikus helyzetben leleplezhessen, felfedhessen, hogy hiteles legyen.

Van Magyarországon egy testület, az ORTT. Ennek szerepe: 31. § (1) Az Országos Rádió és Televízió Testület védi és előmozdítja a szólásszabadságot a műsorszolgáltatók piacra lépésének elősegítésével, a tájékoztatási monopóliumok lebontásával és újak létrejöttének megakadályozásával, a műsorszolgáltatók függetlenségének védelmével; figyelemmel kíséri a sajtószabadság alkotmányos elveinek érvényesülését, erről tájékoztatást ad az Országgyűlésnek.

Mindenkinek van róla valamilyen homályos fogalma, hogy is működik ez valójában. A legmegdöbbentőbb mégis az volt, amikor a „Közszolgálat a digitális korban” című konferencián nyíltan, szakemberek szájából hangzott el: a politika beleszól e szervezet működésébe. Amit mármár érdekesnek mondhatnánk, ha eltekintünk a tragikumtól, hogy a szervezetbe beválasztott, függetlennek mondott civilszervezetek is rövid idő alatt elkurvulnak valamelyik irányba, ami sem a non-profit szféra, sem az ORTT megítélésének nem tesz jót. Igaz, ez utóbbi hírnevén rontani valószínűleg nem sokat lehet.

A közt szolgálni nehéz – sokféle ember tartozik e kategóriába –, de közel sem lehetetlen. Létező demokráciákban, létező közszolgálati adók, nemlétezővé tesznek cégeket (saját országuk cégeit!), ezáltal presztízsük van, kedveltek. Nálunk, mint oly sok minden, leginkább egy szuvas fából összetákolt kalyibára hasonlít, amire kiakasztottuk: kacsalábon forgó palota.

Lehet arról beszélni, hogy hiányzik a közakarát és a közmegegyezés, hogy igazi, a nép érdekeit szem előtt tartó tájékoztatórendszer születhessen, de elég furán hangzik. Valójában – a népességhez képest – csak elenyészően kevés ember érdeke sérülhetne komolyan, ha egy független, igazmondó, bátor közszolgálati csatorna közvetítené a híreket a köznép felé.

Sablik Henrik

Szoborkiállítás

BIZTONSÁGOS NAPOZÁS

A MAGYAR VÖRÖSKERESZT ÉS AZ MTA SZOCIOLÓGIA KUTATÓINTÉZETÉHEK KÖZÖS EGÉJSZÉGVÉDŐ PROGRAMJA

A BIZTONSÁGOS NAPOZÁS SZABÁLYAI

AZ ÖZÖNHRETEG ELVEKOHYODASA MIATT YESZ ELYESSEVALÓ **UV-B SUGÁRZÁS** KOVETKEZTEBEN VIJA GSEZTERE, IGY MAGYARORSZAGON IS, FOLYAMTOSAN NŐ A BORDAGANATOS MEGBETEGEDESEK ÉS A MEGYAKULT EMBEREK SZÁMA. EZIENNEK – ÉS MÉS BETEGSÉGEKNEK – A MEGELŐZÉSE ERDEKEBEN DOLGOZTUK KI A BIZTONSÁGOS NAPOZÁS PROGRAMOT.

ERŐS NAPSUGÁRZÁS IDEJÉN TARTÓZKODJUNK ÁRNYEKOS VAGY FEDETT HELYEKRE!

FOKÓZOTTAN ÓVJUK A GSECESEMŐKET ÉS A GYERMEKEKET AZ ERŐS NAPSUGÁRZÁSTÓL!

VIGYÁZZUNK, HOGY SOSE EGYÖNK LE!

HASZNALJUNK A NAPSZAKÓRÁK ÉS A BORDÓRÁK MEGFELELŐ FENYVÉDŐ KREMETIA FENYVÉDŐ KREM NEM NYÓJT TELJES VÉDELMEIT!

HORDJUNK BORDÓKÉTVÉDŐ PÓRHAT, SÁPKÁT VAGY KALÁPÓT ÉS MEGFELELŐ UV-SZŐRŐS NAPSZEMŐVEGET!

RENDSZERESEN VÉDŐSGÁLJUK MEG SAJÁT ÉS GYERMEKEINK BŐRÉNEK ÁLLAPÓTÁT HA VÁLTOZÁST ÉSZLELŐNK, AZONNAL FORDULJUNK BORDÓGYÓGYÁSZHOZ!

NYÁRON MINDIG FIGYELJÜK AZ UV INDEXETI MIA MAF ERRE JOBBAN KELL FIGYELNÖNK MINT A HÖMERSÉKLETRE! EBBEN SEGIT A WWW.NAPSUGARZAS.HU HONLAP ÉS A SAJTO EGY RÉSZÉ IS!

UV INDEXEK

NAGYON ERŐS

LEHETŐLEG NE TARTÓZKODJON A NAPON!

ERŐS

A LEHETŐ LEGKEVESEBB IDŐT TÖLTSE NAPON! LEGYEN KÜLÖNÖSEN ELŐVIGYÁZATOS ÉS FOKÓZOTTAN FIGYELJEN A BIZTONSÁGOS NAPOZÁS SZABÁLYAINAK BETARTÁSÁRA!

KÖZEPEB

LEHETŐLEG MINÉL KEVESEBBET TARTÓZKODJON NAPON, FEDETTEN TESTRÉSÉRT VÉLME FENYVÉDŐ KREMELE!

MÉRSÉKELT

SZABADSÁGON TARTÓZKODVA NE HAGYJA FEDETTLEHÖL FEJÉT, BŐRÉT ÉS HORDJON UV-SZŐRŐS SZEMŐVEGET!

GYENGE

KÜLÖNLEGESEN ÉRZÉKENY BŐRÖK ÉS GSECESEMŐK KIVÉTELÉVEL ÖVINTÉZKEDÉSEKRE NINCIS SZÖKSÉG!

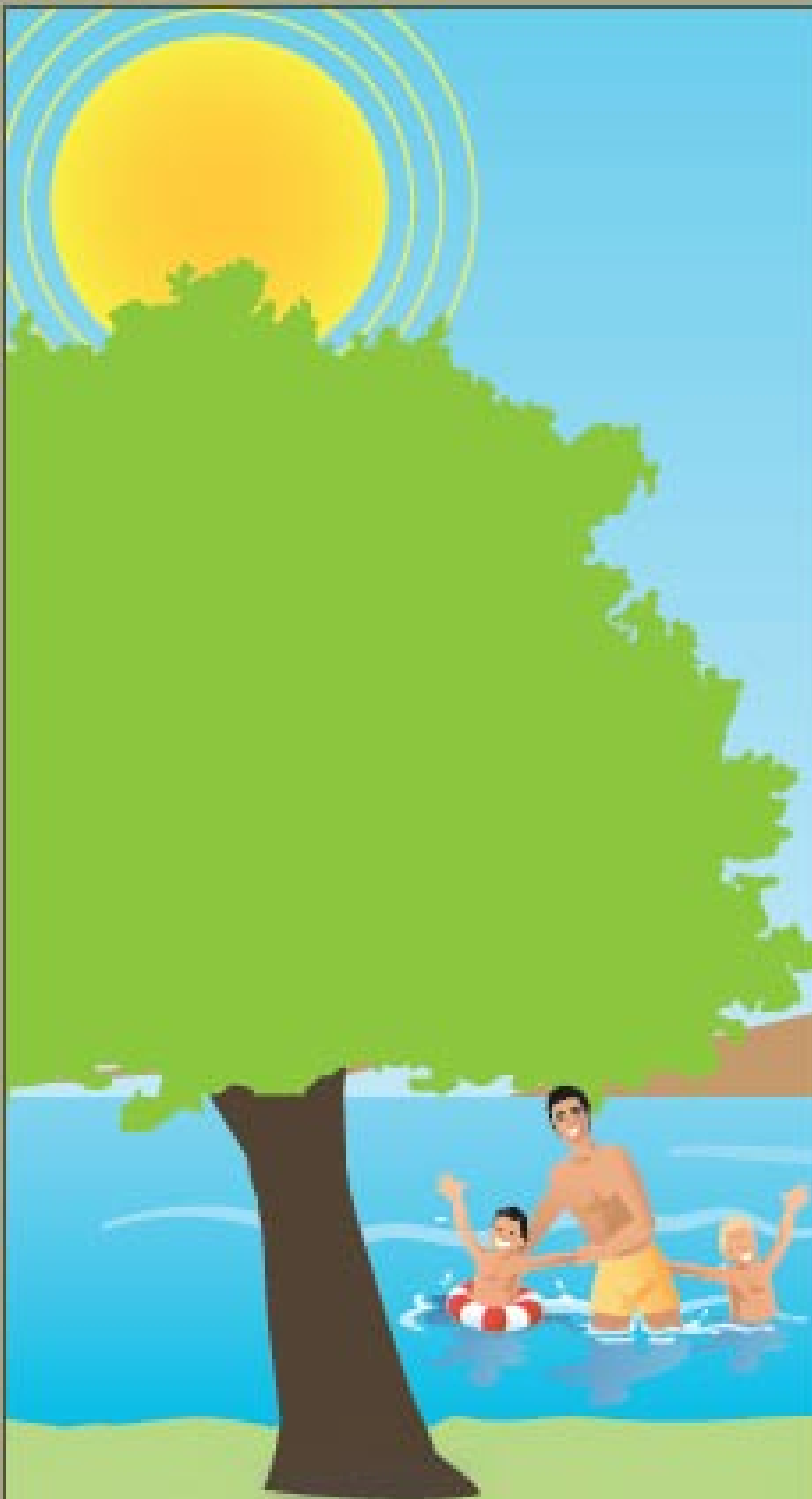
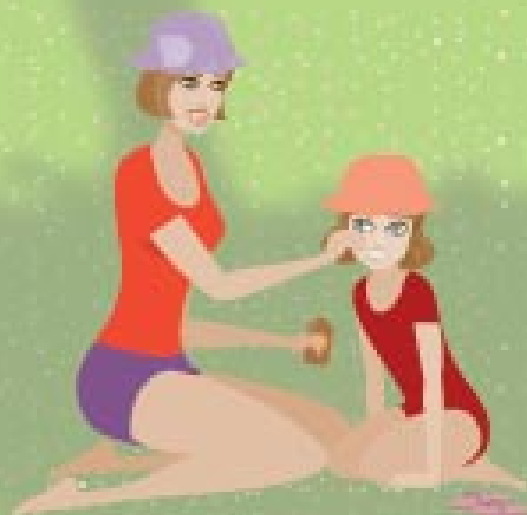
A BIZTONSÁGOS NAPOZÁS SZABÁLYAI

KEDVES GYEREKEK!

1. ERŐS NAPSUGÁRZÁS IDEJÉN TARTÓZKODJATOK ÁRNYÉKOS VAGY FEDETT HELYEN.
2. A GYEREKEKNEK MÉG VÉKONYABB A BŐRÜK, MINT A FELNÖTTEKNEK. EZÉRT SOKKAL JOBBAN KELL VIGYÁZNI MAGATOKRA.
3. VIGYÁZZATOK, HOGY SOSE ÉGJETEREK LEI MINÉL KEVESEBB IDŐT TÖLTSETEK A NAPON A DÉLI ÓRÁKBAN.
4. HA LEÉGTEK, VAGY A BŐRÖTÖKÖN VALAMILYEN VÁLTOZÁST TAPASZTALTOK SZÓLJATOK SZÜLEITEKNEK.
5. HORDJATOK BŐRÖTÖKET VÉDŐ RUHÁT, SAPKÁT VAGY KALAPOT ÉS MEGFELELŐ UV-SZŐRŐS NAPSZEMÖVEGET.
6. HASZNÁLJATOK A BŐRÖTÖKNEK MEGFELELŐ FENYVÉDŐ KRÉMET! A FENYVÉDŐ KRÉM AZONBAN NEM NYÚJT TELJES VÉDELMEK, ILYENKOR IS FIGYELJETEREK A TÖBBI SZABÁLY BETARTÁSÁRA.
7. NYÁRON, HA MÁR ELÉG NAGYOK VAGYTOK, FIGYELJETEREK AZ EGÉSZSÉGETEKET VESZÉLYEZTETŐ ULTRAIBOLYA SUGÁRZÁS ERŐSSÉGÉT MUTATÓ UV INDEXET! MA MÁR ERRE JOBBAN KELL FIGYELNI, MINT A HŐMÉRSÉKLETRE. EBBEN SEGÍT A WWW.NAPSUGARZAS.HU HONLAP ÉS AZ IDŐJÁRÁSJELENTÉSEK EGY RÉSE IS.

A MAGYAR VÖRÖSKERESZT ÉS AZ
MTA SZOCIOLÓGIAI KUTATÓINTÉZETÉNEK
KÖZÖS EGÉSZSÉGVÉDŐ PROGRAMJA

Köztereken jártam, nézd csak, mit találtam!

Hősök tere és a Béke tér – írásban és képekben.

Hősök tere

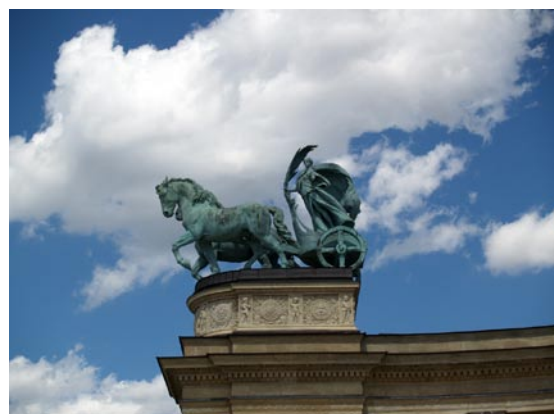
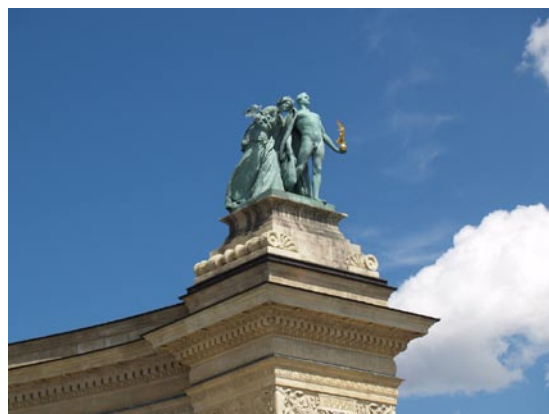
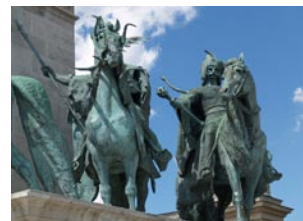
(Budapest, XIV. kerület)

Ki ne ismerné Budapest egyik leghíresebb nevezetességét, a Milleniumi Emlékművet hátán hordozó teret? Ahol a Szépművészeti Múzeum és a Múcsarnok egymásra mosolyog, a háttérben a Vajdahunyad vára előtt terpeszkedik a télen Műjégpálya, nyáron Csónakázó-tó, előtte pedig versenyt sietnek a különböző járművek. A létező majdnem összes közlekedési eszköz megfordul itt, kivéve a villamost, a hajót és a repülő csészealjat – bár az simán le tudna szállni a téren.

Szeretek erre járni, mert két átszállás között van időm és lehetőségem szememet legeltetni Budapest egyik méltán híres és csodaszép helyén, a Hősök terén. Nincs felemelőbb érzés, mint kijöve a földalattiból egyből találkozni a Milleniumi Emlékmű magasra nyúló angyalszobrával... Éjjel-nappal őrzi a várost, madártávlaton túl emelkedő magasságokból figyel a főváros lüktetését. Keresztülfúj az Andrassy úton az Oktogonon át a Bazilikáig...

Aki már járt Párizsban, az láthatta a meglepő hasonlóságot a Champs Elisée-Concorde tér-Diadalív és a mi csodás városi együttesünk, az Andrassy út-Oktogon-Hősök tere között. Valóban, a XIX. század végén épült budapesti csodánk francia mintára készült. Nemhiába hívják fővárosunkat Közép-Európa Párizsának... De azért elkeseredésre semmi ok, a mi „hármassunk” rendkívül sok sajtóságos jegyet visel, ami eltér a párizsi alapmintától, és épp ezért igazi hungarikum. (Mutasson valaki nekem még egy nyolcszögletű teret, vagy ilyen szépen felújított, de mégis patinás földalattit, mint ami nekünk van...) És bevallom, Párizsban nem éreztem magam olyan fesztelenül szabadnak a mintás talajon, mint az Emlékmű árnyékában... Nem is voltak annyian, sem turisták, sem deszkás, görkorcsolyás fiatalok, mint itt, nálunk. Ja, és az Inkák sem mennek ám akárhova hódítani... :)

A Hősök teréről nem lehet eleget mesélni. Az angoloknak Heroes' Square, a spanyolok Plaza de los Héros-nak hívják, a franciák szerint la Place des Héros... Ezer arca és ezer neve van. A hősök pedig királyaink és előjáróink – vagy inkább mi magunk vagyunk, összességében: földlakó emberi lények és világállampolgárok? Ezt mindenki döntse el maga. A képek önmagukért beszélnek.

Béke tér

(Budapest, XIII. kerület)

A Béke téren sosincs nyugalom, mindig mindenhol pezseg az élet, emberek egymás vállát érik, a villamos a busznak csilingel, új házak épülnek a régiek mellé, Egészségház integet az Önkormányzatnak...

A Béke tér nem a nyugalom szigete, de tényleg. Az Angyalföld szívében épült, csöppnyinek nem nevezhető tér számos BKV-viszonylatot átenged magán: többek között a 14-es villamost, a 32-es buszt... pont keresztbe-kasul, mert ezek vonala itt lesz merőleges egymásra. Folyton cipőkopogástól hangos az aszfalt, s mintha mindig kerék gördülne a betonon. Valahogy ez a hely éjszaka sem alszik... Pedig nincsenek itt szórakozóhelyek, inkább közületi szervek: önkormányzat, gázszolgáltató, kórház, templom... Aki erre jár, mindnek dolga van...

Az építészet viszont – ami nagyban meghatározza ezt a pezsgő hangulatú, rohanó teret – rendkívül érdekes. Ahogy leszálok a villamosról, belátom az egész tér architektúrájának sokaságát. Majdhogynem egy egész évezred kacshintgat rám.

A panelrengeteggel szemben patinás bérházak állnak, amiknek sarkában már ott épül az újdonszerű téglacsoda, aminél olcsóbban szebbet sehol soha semmikor, csak itt, csak most, csak nekünk. A másik oldalon a barokk stílusú Szent László templom magaslik ki a fák zöldjéből, előtte pedig a közt szolgáló Önkormányzat négyszögletes, de meleg, téglaszínű épülete áll.

Utóbbi érdekes, anakronisztikus csodát zár magába: egy analóg, római számos, ódivatú, cizellált órát. Ezt mindig megcsodálom jöttömben-mentemben, mert annyira nem illik oda, hogy az már szinte szép. Talán a templom adta kölcsön...? Akárhogyan is, mindenesetre története van! Korábban itt egy különös időmérő volt: egy logikai óra digitális számlálóval. (Az bezzeg odaillett...) A szemlélő öt perc alatt megfejthette a logikus rész időmérő egységét, és jót szórakozhatott – míg a kijelző emellett mutatta a múlt percekét, órákat a gondolkodni nem kívánó járókelőknek. A matematikai órát több négyzetes, tetris-elemre hasonlító, homokkal töltött lapokra osztották. A lapokon bizonyos séma szerint lefutott a homok, így mutatva az időt. Volt egy négylapos sáv az órának, a percnak és a másodpercnak is... Látványos és ötletes volt, téglalap alakú gyöngyszem a szögletes formák között. Őszinte sajnálatomra, sosem tudtam megörökíteni, pedig megért egy misét. Lehet, hogy a gyönyörű templomban tartottak is érte egyet. Sajnos, nem járt sikerrel, a logikai időmérőt leszerelték és helyére sebbel-lobbal, más híján, betették ezt a hagyományos óralapot.

Én sem menekülhetek a köztér hajszás hangulatától – már gyorsabban menetel a lábam, sebesebben ver a szívem. Irány a buszmegálló! Még innen is sok mindent látok ám.

A kockástestű exTanáccsal átellenben a Nyíró Gyula Kórház hátát a legnagyobb meglepetésemre felújították és kikupálták. Nekem nagyon tetszik – Egészségház lett a neve. A szocreál filingre emlékeztető fríz kellemes, letisztult és barátságos. Megnyugtató annak, aki arra jár. Azért én kint maradok, biztos, ami biztos... Inkább várok tovább a buszra.

A templom a téren csendben meghúzódik. Talán igen, benne mégis megnyugszik a Béke. Koncertet ad és hirdeti a Megbékélés Igéjét a téren összesereglett legjobb időjelzőknek – maguknak az épületeknek, akik egy egész viharos évezred kultúráját felölelik. Felölelik, babusgatják, akárcsak városunk ezt a teret...

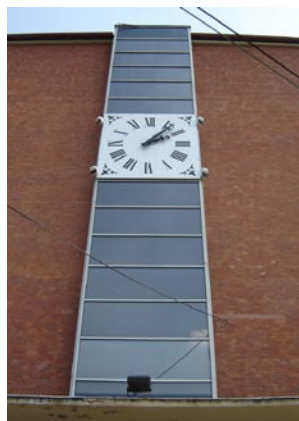
...Jön is már a 32-es busz, mennem kell. Inkább itt hagyom a fotókat, hadd meséljenek azok.

Szabó Borka

Képek: Sántha Krisztina (Hősök tere)

Sablík Henrik (Béke tér)

Szabó Borka (Hősök tere Nonstop montázs)

„Közhely”

Kávé krémmel és hálóval

Mobilzsurnál a kávézóban, ahol a WiFi nem sci-fi

Négytagú, urbánus csoportunk a városi sétában megfáradva szusszan egyet a Gellérthegy lábánál megnyugvó Café Crème nevű, „hot spot” azaz vezeték nélküli internetelérést biztosító kávézóban. Ide ülünk be, mert már ismerjük és kedveljük a helyet. Elhatározzuk, hogy most nemcsak a nagymama igazi kakaóját kóstoljuk meg, de rákattanunk a WLAN-on keresztül a világhálóra is. Reméljük, itt fognak ülni hamarosan a jövő irodalmi alkotói is...

A szombati reggel bágyadtan indul, aztán délre néhány csepp eső észre téríti a felhőzetet, hogy komolytalan, és a napsütés el is úzi hamar. Utazni jó, de fárasztó, és négyünk közül a legkisebb (még nincs kétéves) el is szundít a kocsjában – ez így nem maradhat, hogy ebben a csepegő égi nyálzásban aludjon. Nosza, amúgy is be akartunk ülni valahova, miért ne tennénk ezt a Gellért hegy lábánál, a Bartók Béla út 9. szám alatt lévő Café Crème kávéházban?

Korábban már voltunk itt, mivel rendkívül szeretünk kávézóba, éttermekbe járni, felfedezni új helyeket vagy megmaradni valahol törzsvendégként. Amikor megtehetjük, felkerekedünk, kikapcsolódunk. A legifjabb is szereti, ilyenkor mindig kap ő is valami finom, bababarátságú sütit, amikor egészséges élet-mániás anyja nem néz oda...

Most azonban nem csak a temérdek kávé-, tea-, csokoládé- és koktélokönlegesség vagy a házias sütemények, szendvicsek vonzanak minket a hely felé. Egy, a közelben székhelyes számítógépes cég WLAN-elérést biztosít a Café Crème számára, így itt, WiFi-eléréssel ingyen internetezhetünk, feltéve, hogy fogyasztunk – és miért ne tennénk, hiszen a kiszolgálás kifogástalan, a személyzet tényleg őszintén mosolyog, készségesen rendelkezésünkre áll, valamint a felszolgált italok és ételek is pompázatosak, nemcsak az ízlelőbimbókat, de a szemet is gyönyörködtetik. Ugyan nem alacsony áras a hely, de véleményem szerint ebben a WLAN korlátlan használata is benne van.

Miután helyet foglalunk egy hármasszáltnál és kényelembe helyezük magunkat és alvó csemetémet, rendelünk. A környezet kellemesen meleg, hangulatos, családias. Jó itt ülni. Közben körülnézünk – a belső térben nincsenek annyian, inkább kiintülnek vendégek a frissen nyíló napsütésben. Látunk laptoppal serénykedő fiatalembert, illetve bent, a kávézó egyetlen gépénél egerező hölgyet, aki mélyen elmélázva megbújik a kávéscsészéje mögött. Később kiderül, hogy saját géppel, kapott kóddal

mi is feljuthatunk a világhálóra. Pöpec – gondoljuk, kérünk kódot a WiFi-s csatlakozáshoz, és férjem máris előveszi okostelefonját, amivel bátran szörfölhet a neten. (Mivel azonban azelőtt még nem csináltunk ilyet, a szűz kéz bizonytalansága félórás szenvedést eredményez, de most már tudjuk: okostelefonokhoz, ha valaki WLAN-elérést telepít, installáljon böngészőt is – pl. Mozilla Opera Mini –, mert anélkül nem megy, csak a beépített netes szolgáltatás, ha van neki ilyen.) Miután sikerül túljutni a technikai tudatlanságunkon, előttünk áll a világháló teljes egészében.

Felsejlik gondolataimban a jövő zsurnalisztája: az irodát nélkülöző, laptopos újságíró, aki a reggeli kávé és melegszendvics mellett lázasan dokumentál a neten...

Közben sokasodnak a rendeléseink: a tejhabos cappuccinók és nagymama kakaója mellé almatorta érkezik, fenséges ízzel. Kicsit talán édesebb, mint amit megszoktunk, de milyen legyen egy igazi almatorta? Kipróbáljuk a házi bodzaszörpöt, nem csalódunk. Azt hisszük, nincs tökéletesebb pillanat. De van. Közben zene szól, de halkán, lágyan, nem zavaróan – amikor hirtelen ismerős hang üti meg fülemet. Hisz ez Katie Melua! Korunk egyik legjobb énekesnője éneklő épp a Shy Boy-t, én pedig kibámulok a kávézó ablakán, ahogy a dal első sorai is erről szólnak... Csoportunk negyedik tagjának, aki elkísért minket utunkra, haza kell ugrania. A közelben lakik, így nem marad soká. Mi megvárjuk, nem sietünk. Eszünk, iszunk és netezünk.

Időközben felébred a kétéves és őt sem lehet enni nélkül hagyni. Rendelünk ciabattát és melegszendvicset, mindkettő jóízű, kellemes. Vidáman rágcsál, gyümölcslevet iszogat hozzá, jól érzi magát. Kap túrótortát is, ami szintén házias és finom, élvezettel csipegeti kis kezeivel, marad belőle nekünk is. Közben én már egy közösségi portálon vízisíelek.

Hamarosan leszálok a netről, mert barátunk visszatér. Miután fizettünk, kényelmesen elindulunk, Katie hangja pedig messziről hallatszik még, mert velünk jön, elkísér...

Café Crème a neten: http://www.port.hu/pls/re/organization_organization_page?i_organization_id=55570&i_area_id=8&i_city_id=-1&i_county_id=-1&i_country_id=44&i_district_id=-1

Szabó Borka

Közétkeztetés

Miért nem lehet már többé őszibarackízú őszibarack?! Tejízú tej? Miért nem lesz már búzából készült kenyér? Kelt, könnyű, illatos, ropogós. Halízú csirke helyett rántott pipi.

Szállítás, tárolás és „szemre szép” ételek célszerűsége „érdekében” utóérelt és tartósítószerrel, aromákkal, dúsító anyagokkal kezelt ételek helyett EMBERI élelmiszerek...

A profitbeteg, elme- és lélekháborodott érdekcsoportok, pénzéhes oligarchák nem gondolnak arra, hogy gyermekük lesz és unokájuk, s azoknak is unokájuk és gyerekekük?! A pillanatnyi jólét és az elmúló hatalom utáni vágy emberhez nem méltó bűvöletében, minden józan, előrelátó figyelmeztetés haszontalan?

A Földről, a világmindenségben egyedülálló – megismételhetetlen és tévedéseiben helyrehozhatatlan életről van szó! A beteget gyógyítani kell, de a betegségtudattól megfosztott vagy azzal nem rendelkezővel nem lehet kerekasztallal, egyeztetésekkel, tárgyalásokkal, észérvekkel operálni. A jövő érdekében oda kell csapni! Nincs más megoldás!

-jépont-

Oda az igazság...

Sólyom nem tüntette ki Gyulát. Kármán Irén nem ott volt és nem akkor. Zsanettel meg már ki tudja, mi van. Mivel még csak most bontogatom tollam, talán túl kemény szavakat használok, amikor azt írom: többet várok a magyar újságíróktól, a magyar értelmiségtől.

Boldog születésnapot, Horn Gyula!

Őszintén mondom. Boldog születésnapot kívánok neki. Sőt, köszönöm neki, hogy a karhatalmi múltja ellenére képes volt váltani és a reform mellé állni. Felismerni a jövő útját! Igaz, ezt valamikor még köpönyegforgatásnak hívták, de ma már „teljesítmény az, ha valaki képes mindent újraértékelni”. Nem kételem, hogy volt mivel szembenéznie az ex-miniszterelnököknek. Volt mit újraértékelnie. Persze, nem emlékszem pontosan, mikor is kért elnézést – ha nem is bocsánatot – a magyar néptől '56-os szerepe miatt, s mikor hagyta el a száját egy „Tévedtem!”. Igazából még most is úgy gondolja, akkor és ott Ő mindent jól tett. Köztársasági elnökünk valami hasonló miatt utasította el kitérítését: „Az államfő döntésének indoklásában kifejti: Horn Gyula mostanáig fenntartott és képviselt nézetei az 1956-os forradalomban játszott szerepéről, és ezen keresztül a forradalomról, összegeyzethetetlenek a Magyar Köztársaság alkotmányos értékrendjével.” – ez olvasható a Köztársasági Elnöki Hivatal honlapján. Az ember, ahogy öregszik, egyre bölcsőbb lesz. Az évek, az ismeretségek sok tapasztalattal áldják meg, így vallom, hogy az ember képes felülértékelni fiatalkori bohó tetteit. Köztársasági elnökünk vajon miért nem így látja Horn Gyulát? Miért nem úgy, ahogy azt a születésnapján rendezett pr-esemény szervezői és résztvevői szeretnék láttatni? Talán, mert mégsem így van? Talán, mert az, aki annak idején a szabadságot akaró nagyszüleink, szüleink ellen ment, nem változott akkorát? Nem tudom. Egyben azonban biztos vagyok: nem csak én örülök, hogy Horn Gyula nem kapott kitérítést. Sokan gondoljuk azt, ennyire nem lehet megcsúfolni történelmünket.

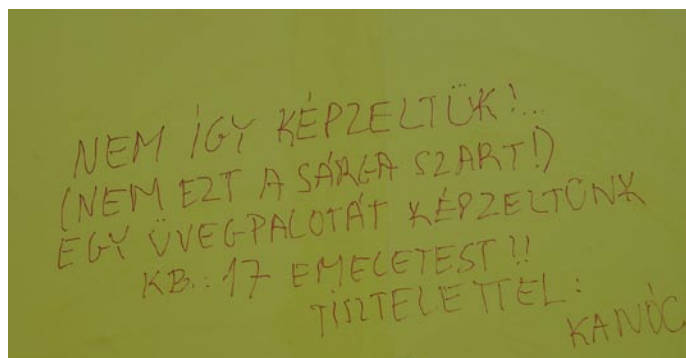
Lássuk be, nem vagyunk egy megbocsátó nép, s egy bűn ezer jótettet feledtet. Persze, ha a rendőreinkre gondolunk, akik csak a dolgukat tették október 23-án – habár, akkor senki nem tudta biztosan, mi folyik – azt, amit akkor ők helyesnek vélték, természetes, hogy egy karhatalmistának is jár pecsni. Miért is ne merülne feledésbe az, egy diktatori rendszert hűen szolgáló, remekül ritmust váltó (ami csak a politikai képességeit engedti dicsérni) embernél, hogy a világ által is elismert (de cserben hagyott) forradalomnál a nép által átalakítani kívánt törvényes rend oldalán állt? De igazságtalanság lenne, ha elfeledkeznénk Horn Gyula jótetteiről... Mert ugye, Politikusunknak nagy szerepe volt a diktatúra elpuhulásában, a Vasfüggöny leomlásában, s a kitérítést javaslók igyekeznék emlékeztetni is minket: e politikus sokat tett azért, hogy most ilyen országban, ilyen világban élhetünk! Én azért pofátlanul megkérdem: Miért, most olyan jó nekünk?! Szerény véleményem az, hogy valami valóban változott 1989 óta. De hogy nem demokratizálódtunk, az száz százalék.

Sok mindent meg lehet tenni ebben az országban. Arcátlanul. Az emberfia tehetetlen. A médián keresztül préselt édes levét a szemünkbe, fülünkbe és szánkba csepegtetik, s a végén már magunk sem értjük, mit és miért. Egyszerűen csak legyintünk. Ha így helyes, legyen így. A köztársasági elnöki pozíciónak nincs tényleges politikai hatalma. Nagyon kicsi a cselekvési hatóköre. Mégis e pozíciót betöltő személy az első állampolgár. Ő az, aki szemrevételez és szóvátész az emberek, a nép nevében.

Médiakavarás

Persze egy kis médiakavarás, és nemsokára Horn egy tisztességben és rendszerváltásban megöszült ember, aki mindig csak a jót akarta. Teljes szívéből. Ő is a kommunista-szocialista rendszer áldozata. Sólyom László pedig a kegyetlen, rövidlátó, agresszív és bosszúra éhes köztársasági elnök. Láttunk már ilyen csavart mostanában. A média sok mindenre képes. Talán kifizetődő úgy tenni, mintha minden rendben volna. Talán érdemes a kommunikációs stábok által jól összeválogatott tényeket úgy kezelni, mintha egyetlen és megkérdőjelezhetetlen igazságok volnának. De kétségtelen:

megérdemelte volna a kitüntetését, ha nincs egy csúnya vérfolt az önéletrajzában. De nézzük a magyar médiakavarás legfrissebb esetét! Mivel a népszavazási ügy első fordulójára már elévült – igaz most jönnek még csak a legzafosabb részek! Indulhat majd a számháború: vajon a népszavazás megtartása, ami valójában egy ellenzéki politikai eszköz, hiszen a kérdések megfogalmazása nem mindegy (erre egy nyelvészprofesszor szellemesen, a kérdések átfogalmazásával rá is világított), vagy a kormány ellen agymosó-kampánya kerül majd többre? –, s mivel Polgár Tamásról, alias Tomcatról, akit közel két hónapig tartottak jogtalanul előzetes letartóztatásban, alig hallani, mert erről szinte csak a saját honlapján írtak, vegyük elő ezt: Kármán Irén újságíróra megkötözve és megverve találtak a Duna-parton. Az oknyomozó riporter a kilencvenes évek olajszökítési ügyeiről írt és forgatott. Ezekben nem kevesebbet állít – tényekkel és interjúalanyokkal alátámasztva –, hogy az olajbiznisz felülről jövő kezdeményezés volt a rendszerváltás idején. S még egy érdekes tény – aztán tovább megyünk a hírkatyvaszra –, hogy „1994-ben Magyarországon 1300, Németországban 25 cég

foglalkozott olajkereskedéssel. Tehát visszatérve a június 22-én éjjel történt eseményekre, a médiában megjelent első verzió szerint ezen félelmet nem ismerő kíváncsiságból kifolyólag figyelmeztették brutálisan az újságírókat, hiszen sok – még most is – a politikával foglalkozó, vagy annak közelében tartózkodó ember érintett benne. Viszont legutóbbi verzió szerint, a hölgy maga intézte kórházba jutását, hogy így nagyobb nyilvánosságot kapjon dokumentumfilmje. Veszem magamnak a bátorságot, hogy feltegyem egyik és másik valóságát is. Az első esetben félelmetes, hogy a maffia és az érdekkörök a nyilvánosság elhallgattatásáig merészkednek. A második esetben pedig szégyenletes, hogy egy tényközlő újságírónak ilyen eszközöz kell folyamodnia, hogy nyilvánosságot kapjon Magyarországon egyik legnagyobb bűnügye és az arról készült dokumentumfilm. Mondjuk, azt sem nagyon értem, hogy miért kell 80 évre titkosítani egy többszáz milliárdos-szintű lopást. Na, jó, persze hogy értem! Csak az nem világos, miért hiszik el, hogy ez nekünk nemzetbiztonsági kérdés? Talán a rendszerbe titkosan beépített embereket másképpen nem lehet megvédeni, csak azzal, ha az egészet levisszük a pincébe megrohadni? Ebben az esetben viszont megint felmerül a kérdés, hogy mi az értelme egy olyan nyomozásnak, amit nem lehet felfedni, mert a beépítettek is belebuknak? Talán újra kellene gondolni, hogy kik és hogyan vezetik a Nemzetbiztonsági Hivatalt, a Nemzeti Nyomozó Irodát? Vagy talán azért nemzetbiztonsági ügy, mert országunk vezetői, a választott képviselőink közül olyan sokuknak a neve jelenik meg az aktákban, hogy az egész demokratikus államformában ingana meg a magyar nép hite? Csak remélni merem, hogy ilyen messzire nem vezetnek a szálak, s valahol a rendszerben azért vannak jóérzésű, igazságszerető, magyar emberek. Ellenkező esetben az országunkat bűnözők körök irányítják, a média hazugságokkal teli és hiteltelen, a fent az lent, a jobb pedig bal.

Nyilatkozat

2007. június 25-én tettünk egy nyilatkozatot. Sokan kikezdték miatta. Kérdezték, mi az értelme? Mit akarunk vele? Mondták, hogy erőtlen, és vigyázzunk, mert kiállunk valamiért, ami később a visszajára fordulhat. Így van. Ebben a mai világban nem szabad véleményt nyilvánítani, mert véglegesen elássa magát az ember, rosszabb esetben nyilvánosan cincálja szét egy ex-showman. Az önmagunk megalázásának lehetőségén és a nevétségessé váláson kívül nem sok jóval kecsegtet egy nyilatkozat aláírása manapság. Így aztán, nem is nagyon firkantunk alá semmit. Ki tudja, mikor és ki fogja felhasználni ellenünk azt, amit akkor és ott jónak gondoltunk? Például, lehet nem fogjuk megkapni Köztársasági Érdemrend Nagykeresztje polgári tagozatát. Na, bumm! Vállalnunk kell életünk során olyan döntéseket, amiknek később következményei lehetnek. Ha helyesnek érezzük tettünket, miért sírnánk egy olyan csillagért, ami gerincünket törné el? De azt is kérdezhetem: hogyan lehetne változásokat létrehozni, ha folyton mindenki csak a langyos vízben tapicskol? És bizony vállalni kell azt is, hogy ami mellett kiállunk, csak délibáb. Valahogy úgy mondják, ha nem teszel, veled tesznek. Aktív résztvevő vagy, vagy áldozat?

Nyilatkozatunkban nem adunk igazat senkinek. Nem állítjuk, hogy lehetetlen lenne az, hogy az egyik érdekeltségi kör a másik ellen egyre ügyesebb és fifikásabb módszereket vet be, azért hogy a nyilvánosság előtt mószerolja a másikat, és ennek ellenkezője mellett sem állunk ki. Mi csak azt szeretnénk, ha a média kapuőrei nagyfokú nyilvánosságot biztosítanának, a tényekhez való ragaszkodás mellett ennek az ügynek. A szolidaritás itt nem azt jelenti, hogy álljunk Kármán Irén mellé. Azt jelenti, hogy kövessük a nyomdokait és szigorúan, kitartóan, fáradhatatlanul préseljük ki a politikai hatalomból az önfeltárást. Azt jelenti, hogy a média viselkedjen negyedik hatalmi ágként és kényszerítse ki az események pontos feltárást! Úgy gondolom, ez egy bármikor vállalható cél. Természetesen lehet vele vitatkozni. Állok elébe.

Sajnos, a nyilatkozatunkban félreérthetően fogalmaztunk, s valakinek úgy tűnhet, azt szeretnénk tudni, milyen filmet vett ki vagy vitt vissza éppen az újságíró a videotékába. Ezért most szeretnék pontosítani:

Nyilatkozatunkkal azt szeretnénk elérni, hogy a titkosított dokumentumokban található nevek és kapcsolati rendszerek felfedésre kerüljenek, a bűnözők a független igazságszolgáltató rendszerünk előtt feleljenek tettükért, és végre a magyar nép egyszer azt láthassa, hogy lopni nagyban sem érdemes.

Naivitás

Tudom, hogy egyszerű lélekre vall azt hinni a mai világban, hogy valódi hatalommal bíró szervezetek – vagy egyáltalán olyanok, akiknek van félténialójuk – kiállnak egy ilyen nyilatkozat mellett. Kockázatos. Ki tudja, mi derül ki? Ki tudja, mi nem derül ki? A morál és etika már rég nem számít. Elég végignéznünk kis országunkon. Ha valaki érez még magában olyat, amit lelkiismeretnek hívnak, csak legyint: „Mit tehetnék? Látom, hogy lopnak, csalnak, hazudnak odafent és odalent, s hiába nézek balra vagy jobbra, nincs más alternatíva.” Még a szocializmusban is tanították a hatalom egyik alapmondását: oszd meg és uralkodj! Ha te azt hiszed, nem tehetsz semmit, és a másik is azt hiszi, akkor soha nem lesz összefogás. Ha pedig van valaki, aki szeretne tenni, rövid úton nevétes álmodozónak kiáltják ki... Esetleg bebizonyítanak róla ezt-azt, hogy mások szemében bemocskolják, így közbeszédben a lényeg elsikkad.

A széthúzás, a szétesés nem távoli, tőlünk független esemény. Itt van bennünk, itt van köztünk. Csak mi vagyunk azok, akik tehetnek ellene. Nem tüntetésekre és lázadásra gondolok! Ugyan már! Kommunikációval, ésszel és furmánnyal kell a köz érdekeit előbbre vinnünk a XXI. században! Erre pedig az újságíróknak és a magyar értelmiségnek kell megtanítani a fiatalokat.

Sablik Henrik,

aki a mai napig nem érti, Zsanett miért erőszakolt meg öt rendőrt...

Gárdonyi Géza:

A komédiás disznó

Volt egyszer egy komédiás. Búzás Jánosnak hívták. Ennek a komédiás embernek volt egy disznója, amelyik különféle tudományokhoz értett. Tudott kötélen táncolni, gördülő hordón menni, és azt görgetni maga alatt; meg tudott állani nemcsak a négy lábán, hanem az orrán is, tudott énekelni, táncolni, számolni. Lehet, hogy értett a csillagászatához is.

Ahol Búzás János felállította sátorát, egymást törték az emberek, hogy ezt a tudós disznót megláthassák.

Hát egyszer mi történt: elveszett a disznó. Hogyan veszett el, azt ma már se Búzás János nem tudja, sem a disznó.

A valóság az, hogy a jeles disznó lefeküdt hűselni a komédiás-szekér mellé; Búzás János uram meg bepálinkázott, s otfelejtette.

A disznó aludt.

Arra ballag Galiba Márton gazda és meglátva az alvó jószágot, így szól:

-Nini egy disznó! Jó lesz ez nekem. Bizonyosan az Isten küldte ezt a disznót, hogy legyen a téltre elég kolbászm.

Azzal hazahajtja a disznót. A tudós disznó kedvetlenül engedett a botnak, bánatosan rőfögött Búzás János után. De Búzás Jánosnak se híre, se hamva.

-Ne ríj coca! -mondotta vigasztalón galiba Márton - olyan fáin moslékot adok neked, hogy a király disznója is megnyalná utána a száját.

A tudós disznónak tetszett is e moslék. Még a fenekét is kinyalogatta a dézsának. A saját disznóeszével azt gondolta akkor magában:

- Ejnye, de jó ember ez az én új gazdám! Megmutatom neki, hogy érdemes vagyok a jószágára.

Azzal felugrott a moslékosdézsra fenekére, és katonásan szalutált.

- Uram bocsá?! -kiáltott ijedten Galiba Márton- ki hitte volna, hogy már disznó is lehessen obsitos.

A tudós disznó látva, hogy milyen hatást keltett a mutatványa, hirtelen az orrára állott. Galiba Márton mégjobban megijedt.

- Megbolondult! -kiáltott fel rémulten-megbolondult a disznóm! Lába helyett az orrával akar járni!

De még csak most jött a java. A tudós disznó feldöntötte az üres dézsát. Ráugrott, és úgy görgette maga alatt, hogy szédülés volt ránézni. Majd ismét tótágast állt. És a dézsát két hátsó lábán roppant sebességgel táncoltatta. Mikor pedig a dézsra fenn volt a levegőben, hirtelen felugrott és a dézsra fenekét átütötte: átrepült rajta mint a madár.

Galiba Márton rémulásban hanyatt esett. -Gonosz szerzet ez! -gondolta -disznóbörben!

A disznó azt hitte, Galiba Mártonnak nagy öröme szolgál az ő tudománya.

gondolta, bemutatja neki a legnehezebb disznótudományt: hogyan lehet kétlábon a fakerítés tetején végigsétálni. Galibát a hideg lelte ijedében.

Ezalatt visszajött a hegyen a Búzás kocsjá Búzás János kereste a drága tudós disznót. Bizony sírva kereste. Hanem, amint meglátta a léckerítés tetején, nagyot ugrott örömeiben és futva futott hozzá. Az ölébe ragadta, bizony meg is csókolta.

Galiba Márton rámeresztette a szemét Búzásra és azt kérdezte tőle: - Rokona az úrnak?

Búzás örömkönnyek között felelte: - Ez a világ legkedvesebb és legokosabb disznója. Ez az egyetlen disznó, amelyik életében használ.

De Galiba ma is azt gondolja, hogy az ördöggel volt ügye, s vacog a foga, ha vele álmodik.

AZ ÚJSÁGÍRÓ-ÉYAKORNOK ELSŐ SZÁRNYBONTOGATÁSA

BC@K@

Bogár **Eszter** zuzsanna
Gubis **Mariann** fotó
Kellényi **Ágnes** kulcsíny
Orosz **Orbort** bulvárblokk
Sablik **Henrik** főszerkesztő sablikh@gmail.com
Szabó **Orsi** illusztráció, korrektúra
Szalóki **Éva** ófia

Alkotók

Vendégek: Gárdonyi **Éva**
Jépoint

mentropia@yahoogroups.com

www.mentropia.hu

Kézzel készült.